

Göz İmtihanı

**HABİBİ NACAR YILMAZ
YAZDI**

Habibi Nacar Yılmaz

Bir saray düşünün penceresi yok. Penceresi unutulmuş. O sarayın güzelliği, albenisi olur mu artık? Penceresi olmayan bir sarayın diğer teşrifatına da bakılmaz. Çünkü onların bir değeri de olmaz. İşte insan ve hayvanatın “cesedinde gayet sanatlı yapılış ve gayet hikmetli tefriş, gayet dikkatli muvazene içinde konulan bedendeki cihazların” en mühimmi belki de kıymet katsayısı ciheti ile en değerlisi, cesedin penceresi konumunda olan gözlerdir. Bu, bütün canlılar âleminde böyledir. Zira ruhun bu âlemi seyrettiği göz, kalbin de ayinesidir aynı zamanda. Hani bazen hem şiddet ve hiddeti bazen de sevimlilik ve yakınlığı, ünsiyet ve ülfeti ifade için “Şunun gözlerine bir bakar mısınız?” deriz. İşte bununla göze yansıyan, gözde kendini ele veren kalbi, kalpte saklanan ince sırları anlatmaya çalışırız. İlk kıvılcım bazen gözde çakılır. Bazen bu çakılış birinin felaketi olur; bazen de ondan akan yaş, cehennem ateşine siper olarak, akan gözü korur. Bazen siperde keskin bir şekilde düşman bekler. Bazen de bir günahı, şeytanın beklediği gibi bekler.

Göz üzerine yazdığı şiirde, gözlerin değeri olarak İstanbul, Bursa’yı; Hanya’yı ve Konya’yı; Delhi ve Buhara gibi şehirleri sayıp yine az gelince:

“Büsbütün dünyayı değer gözlerin.”

Diyen şair haksız değil yani. Bir göz hatırına elli kadar deyim, belki ona yakın atasözü; “elâ gözler” üzerine de bir sürü türkü söyleyen atalarımız, gözü bitirememiş ki yeni türküler yazmaya devam ediliyor. Dünya durdukça da bu sürecek belki.

Şimdi asıl mesele nasıl yapalım ne edelim ki Rabbimizin “Orada gözlerin zevk aldığı her şey vardır.” (Zuhruf 71) şeklinde müjdelediği ebedî âleminde, o kadar değerli gözleri o ebedî manzaralardan mahrum etmeyelim. Eğer kaybedersek bu kayıp, birkaç günlük dünyadaki kayba benzemeyecek çünkü.

Bunu anlatırken geçenlerde bir programda değerli bir akademisyen hocamızın anlattığı görme özürlü bir öğrencinin özel bir istek olarak hocasına iletlediği: “Hocam gözüm olmadığı için üzgün değilim. En azından ahirette göz imtihanım olmayacak. Sadece bir saniyeliğine gözüm açılrsa da sadece annemi bir görsem.” sözü aklıma geldi. Bu söz, beni cidden hem düşündürdü hem de o kızımızın anneyi görme özlemi üzdü. Düşündürdü iki şeyden dolayı. Çünkü kendi âleminde göz

imtihanımdan tam geçebileceğim kanaati getiremiyorum. Gözümüz küfür zulmeti ile kör değil binlerce şükür. Fakat "ibret, fikret, ünsiyet şiralarından vicdanda tatlı imanlı balları yapma" noktasında yeteri kadar gavvas ve ileri noktada değilim. Halbuki çok daha hassas ve gavvas ve müdakkik olmak zarureti var. Eksişimizi görüyoruz ama okumaktaki tembelliğimiz bizi bu noktada yaya bırakıyor biraz.

Diğer mühim nokta ise evimizin penceresini perdelediğimiz gibi, gözümüzü perdeleyemiyor, her geleni içeri alıp gözlerimize "göz süzgeci" takamıyoruz maalesef. Su ile dolu barajın, baraj kapağının açılıp baraj suyunun birden boşalması gibi, bin bir emekle depoladığımız mânevî hasılatımızı, basit ve bir anlık gaflet ve bir dikkatsizlikle göz baraj kapaklarını kevgire çevirip boşaltabiliyoruz. Yani göze taktığımız süzgecimiz, süzme hassasiyetini kaybetmiş. Hâkimiyet nefis hesabına geçmiş. Dilin bir dakikalık yalancı lezzete aldanarak ihtilalcilere yol verip mideye göndererek midede yangın çıkarması gibi, hevasatın elindeki süzgeç de ruh ve mâneviyat dünyamızı allak bullak edecek olan "geçici, devamsız bazı güzellik ve manzaraları" kolayca içeriye almakta ve o kıymetli gözü "şehvet ve hevasat-ı nefsanîyenin basit bir kapıcısı derekesine düşürmektedir. Bu da ebedî hayatımızda bizi çok mahçup edecek, dehşetli tahribatın ilk ayak izidir bir bakıma. Bu izi takip eden fena ve tahripkâr mikroplar depreşmekte bize telafisi çok güç zararlar vererek ruh dünyamızda ebedî yaralar açmaktadır. Hâlbuki o gözü gözü veren Sâni-i Basîrine satıp Onun izni dairesinde çalıştırsak, mütalâacı bir seyirci, mübarek bir arı derecesine çıkacaktı.

Şimdi o öğrenci kardeşimizle kendimizi bir kıyaslırsak, kendi adıma söylüyorum, ebed âleminde belki de gözümüzün yüzünden uğrayacağınız telafisi imkansız zararlarımızı gördüğümüzde, biz de aynen o kardeşimiz gibi, kısmen "Keşke bu gözlerim dünyada bende olmasaydı, bu göz imtihanımı rahat verseydim." diyecektik. Dünyadaki bazı mahrumiyetlerimiz ebedî değil, çok üzülmeylem. Nimetler de sürekli değil, çok sevinmeyelim.

Ebedî hayat sıfırdan değil, dünyanın bittiği yerden başlayacak. Burada ayağın mı yok ebedî âlemde dâimisi verilecek. Gözün mü görmüyor, üzülme ebedî ve hem de daha güzel şekilde göreceksin. Yani kaybın ve kazancın ebedî değil.

Okul ve yurtlara sohbet için gittiğimizde bir hakikati esprili anlatmak adına, bazen zenginlik testleri yapıyor ve gözlerin değerini sorduğumuz oluyor. Maddi açıdan en pahalı gözlerimiz çıkıyor. Gerçekten bir gözülüğün yapanı tanzim edeni olur da gözün tanzimcisi, tertip edeni, çok hassas şekilde yüzümüze yerleştireni olmaz mı? El için eldiven, ayak içinde ayakkabı örnek verilebilir. Eldiven ve ayakkabının sanatçıları olur da el ve ayağın sanatkârı olmaz mı? Fakat Cenab-ı Allah, insan bu kadar pahalı ve değerli cihazları idare etmekten hakikaten âciz ve tedbirinden cidden cahil olduğundan ve bunu da bildiğinden bunların idaresini bize bırakmamış. Ne göz kapaklarına hâkimiz ne de midemizden, kalbimizden haberimiz var. Ayağa kalkmamız bütün kâinatın çalışmasına, uyumamız da dünyanın dönüp gecenin gelmesine bağlı. Yani hâkim değil, mahkûmuz. Bu vücut sarayının ihtiyaçlarının idaresi bize bırakılmadığı gibi, merhamet, hikmet ve rahmet-i İlâhiyeden olarak bize hediye edilen bu pahalı cihazların doğru ve kârlı işletilmesi için de Cenab-ı Allah Tevbe suresinin 111. Âyetinde bize bir teklifte bulunuyor. Hakiki anlamda sahibi olmadığınız bu başta göz olarak kulak, akıl, dil gibi cihazları, bir misafir âdabında kullanmamızı, bunları Kendisine daha kârlı bir ticaret adına satmamızı istiyor. Yani misafiri olduğumuz bir mekânda hiçbir şey üzerinde tasarruf edemediğimiz gibi, "Cenab-ı Hak sana ibaha suretinde (tasarrufuna izin vererek) verdiği hayatı intihar ile hatime çekemezsin, gözünü çıkaramazsın ve mânen gözü kör etmek olan gözü verenin rızası haricinde harama sarf edemezsin." manasını bize bildiriyor.

Şimdi satmaya bakacağız. Acaba o kadar ağır bir şey midir çokları satmaktan kaçıyorlar ve kaçıyoruz. Bu dağdağalı ve tehlikeli ve engebeler ile dolu yolda ruhu, aklı ve kalbi sahibine teslim ederek bunları O'nun namına işletmek, kusur etsek af dilemek ve emin bir halife-i arz olarak, bu kısa dünya yolculuğu bitirmek bin can ile arzu edilmez mi? İşte bunun en kısa ve en kolay formülü emaneti, Sahib-i Hakikisine satmak. Bundan kaçılır mı?